

Трансформація малих тактичних груп на полі бою

Бойові порядки, про які йтиме мова, дозволяють максимально ефективно застосовувати тактику і озброєння, приміром, невеличкого пошукового загону, розвідувальної групи, та переміщувати малі підрозділи на нові позиції. Водночас вони мінімізують вірогідність втрат від вогню противника. Краса таких формацій у простоті їхнього застосування та комбінування залежно від зміни бойової обстановки. Кожен боєць вашого підрозділу надійно перекриватиме свій сектор вогню тільки тому, що завчасно знатиме «правильне» місце серед побратимів і взаємодію з ними.

У кожній з побудов бойового порядку є як переваги, так і недоліки. Тому командир їх обирає, змінює та комбінує залежно від обставин та особливостей місцевості.

Класична колона

Бійці йдуть один за одним позаду авангардного дозорного. Сектор вогню цього дозорного у колоні – 120 градусів прямо. Наступний боєць відповідає за 90-градусний сектор обстрілу вліво від нього. Третій перекриває такий же сектор праворуч, і так далі, шаховим порядком. Замикаючий відповідає за 120-градусний сектор обстрілу в тил колоні.

Колона має низку переваг:

1. Спрощує передачу сигналів і повідомлень – від бійця до бійця.
2. Полегшує пересування «слід у слід», підвищує його потаємність та мінну безпеку.
3. Розриви в такому строю виникають зрідка, і їх неважко помітити та «залатати».

Недолік колонного порядку – вразливість від засідок із флангу та неможливість вести вогонь з усіх видів зброї вперед. Тому він прийнятний лише для прихованих маршу або кидка. І обов'язково за можливості з флангів колону повинні страхувати бокові дозорні.

Підвид колонного порядку – для лісу. Це така ж побудова строю, але двома паралельними колонами. Бійці колон повинні постійно підтримувати візуальний контакт між собою.

Цей підвид, звісно, не покращує ефективність використання зброї. Однак підрозділ буде важче атакувати з флангів. Крім того, дві короткі низки бійців рухатимуться швидше, ніж одна довга.

Клин

Цей порядок утворюють для атаки при імовірній зустрічі з противником. Бійців розставляють зі зсувом уліво і вправо від передового солдата, з тим, аби утворити «^» – подібну формацію, яка щонайкраще підходить для удару.

Сектор вогню передового бійця – 120 градусів прямо. Наступні два бійці справа і зліва від передового закривають 90-градусні сектори вогню лівого й правого флангів відповідно. Цей же принцип застосовують і для останніх бійців порядку, зсунутих вправо й уліво від бійців перед ними.

Стрій атаки клином слід використовувати у взаємодії з відділеннями або групами супроводу. Контроль тилу основної групи не передбачено, оскільки його має здійснювати якраз супровід, який шикується такими ж клинами.

Переваги просування клином:

1. Можливість візуально контролювати максимально можливий простір.
2. Таку формацію важче атакувати із засідки завдяки взаємодії клинів.
3. Найважливіше – по противнику, який перебуває попереду, можуть стріляти всі бійці одночасно.

Недоліки:

1. Він призводить до виснаження бійців, якщо його застосовують довго на пересіченій місцевості і в заростях.
2. За необхідності змінити напрямок атаки, бойовий порядок може на деякий час розірватися, що різко погіршить взаємодію та зв'язок груп.

Стрій ромбом

Ромбовидний порядок – цікава альтернатива клину. Якщо в групі ви маєте чотирьох бійців, просто помістіть замикаючого точно за передовим. Якщо в рою п'ятеро – командир займає позицію в центрі за передовим і перед замикальним.

Зрозуміло, що такий порядок перешкодить використанню одразу всієї зброї по противнику попереду. Однак відсоток зброї, яку ви все ж можете застосувати, залишиться значним.

Головна перевага в разі використання ромбовидного порядку – швидкість руху групи, можливість миттю змінювати його напрямок або займати кругову оборону, перешиковуватись у клин для атаки.

Побудова бойових порядків малих груп для подолання зон небезпеки

Пам'ятаєте, як у старих воєнних фільмах колона солдатів бігом долає ґрунтову дорогу в лісі або річкову заплаву? Так, це має мальовничий вигляд, але в реальності це дурість. Бо насправді дороги, стежки, русла і поля – чудове місце для роботи снайпера й організації засідок. Саме тому такі зони і називають зонами небезпеки. Їх можна розділити на дві категорії – лінійні й відкриті.

Лінійні зони небезпеки (ЛЗН)

Найпоширеніші типи лінійної зони небезпеки – стежки, дороги, береги річок і сухі русла. Однак вони можуть бути інакшими – це території вздовж парканів, стін, алей тощо. Рух такими просторами створює ворогу можливість захопити групу зненацька, організувавши засідку.

Деякі рішення на конкретні дії групи доведеться приймати відразу і на місці. Однак найкраще потурбуватися, щоб перетин зони небезпеки був частиною загального плану проведення операції.

Найефективніший спосіб подолання ЛЗН називають «шевроном до дороги». Використовуючи цей спосіб, відділення з 9-ти бійців іноді може перетнути зону небезпеки за 9-10 секунд. Швидкість подолання – головна форма захисту.

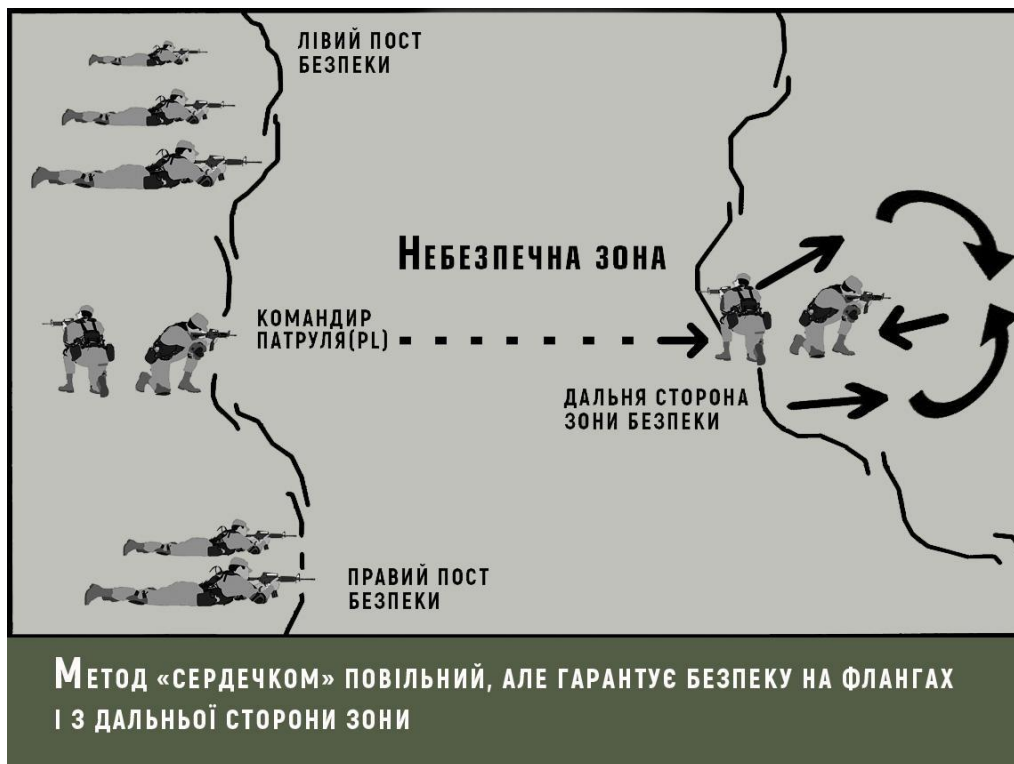
Порядок виконання такий. Після того, як група зупиниться після сигналу про наближення до небезпечної зони, бійці скорочують інтервали і стають «плече до плеча». Командир визначає маршрут кидка так, щоб долати «лінію» вздовж далекого від противника боку.

Передовий боєць під прикриттям пробирається вперед так далеко, щоби оцінити ситуацію справа і зліва. Якщо противника не видно, він займає позицію, за якої його плече, на якому зазвичай кріпиться шеврон підрозділу, «дивилося» у напрямку подальшого руху групи (тому спосіб і називають «шевроном до дороги»).

Негайно після зупинки першого наступний боєць займає позицію поряд із ним, і дає команду побратимові «пішов». Передовий щодуху перетинає небезпечну зону й займає позицію «шевроном до дороги», контролюючи наступний відрізок кидка. Така схема працює і далі, кожен наступний боєць замінює того, хто біг перед ним. Метод «шеvron до дороги» використовує швидкість та скритність як головний захист.

Важливо! Передовий боєць контролює ситуацію з лівого флангу, а замикаючий – на правому.

Відкриті зони небезпеки

Відкрита зона небезпеки – це зона, перетину якої варто уникати за всяку ціну! В принципі, відкрита зона – все те, що не підпадає під визначення лінійної зони. Поля, луки, низини, береги водойм, випалені місця, злітні смуги – це все відкриті зони небезпеки.

Добре те, що ці зони, як правило, досить великі, аби бути відміченими на карті. Тож можна спланувати маршрут групи так, щоб їх уникнути. Проте, біда в тому, що часом зробити це неможливо. Так що доведеться йти прямо крізь них.

Долають такі зони здебільшого методом «сердечка». Бойовий порядок «сердечком» командир будує за рахунок розбивки загону на підгрупи. Послідовність дій у цьому разі така. Передовий боєць зупиняє групу і сигналізує про наближення до небезпечної зони. Командир іде вперед, щоб її розвідати. Він особисто розміщує декількох бійців за 20-50 метрів на правому фланзі (залежно від ландшафту і видимості далекого краю зони). Потім те ж робить на лівому фланзі.

Як тільки виставлено правий і лівий пости безпеки, і вони почали спостереження на флангах і за далеким боком зони небезпеки, командир загону висилає третю команду через зону спланованим раніше маршрутом. Ця підгрупа перетинатиме зону так, як це найкраще робити в такій ситуації – бігом, по-пластунськи чи якимось іншим способом.

Зачаївшись на далекому боці, підгрупа зупиняється. Якщо противника не виявлено, вона тихо відходить для інформування командира про ситуацію. З висоти пташиного польоту це має такий вигляд, немов бійці намалювали «сердечко», звідки й походить назва методу. Він повільний, але гарантує безпеку на флангах і з далекого боку зони.

Затим командир висилає решту загону, за винятком флангових команд, через зону по тому маршруту, яким пройшла віддалена група. Флангові команди перетинають її останніми.